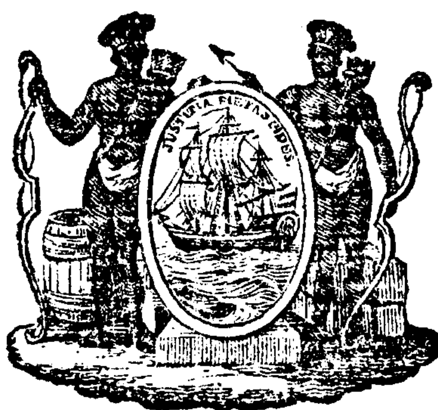
N°. 46. A°. 1835.

WOENSDAG, den 16den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 5 Junij 1835.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de Zetting van het Brood bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Centen, moet wegen 11 Oncen.

En dat van 4 Centen, 5 Oncen en 1 Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Couranten tot en met den 13den April 1835.

Frankrijk.

PARIJS, 13 April.

De Kamer der Gedeputeerden te Parijs heeft reeds twee zittingen aan de behandeling van het ontwerp van wet betrekkelijk de 25 millioenen gewijd. Vooral is de tweede belangrijk geweest. De Heer de Broglie, Minister van buitenlandsche zaken, betoogde daarin, dat indien Frankrijk zich door de boodschap van den President Jackson beleedigd gevoeld had, het aan deszelfs waardigheid voldaan had door het terugroepen van zijnen gezant en het aanbieden van paspoort aan den Amerikaanschen Gezant te Parijs. Voorts verhaalde hij de geschiedenis der onderhandelingen en toonde hoe elk der opvolgende gouvernementen in Frankrijk de wettigheid der schuld erkend had. Ten alle tijde, beweerde de Minister, had men de som van 25 millioen als de uitkomst eener transactie tusschen den eisch der Vereenigde Staten en het aanbod van Frankrijk beschouwd. Onder het Keizerschap had de Hertog van Vincennes achttien millioen geboden; in 1831 had Noord-Amerika deszelfs eisch tot op 32 millioen verminderd. Het verschil werd gedeeld en het traktaat op 25 millioen gesloten. Ten slotte herinnerde de minister aan den brief, dien Bonaparte als eerste Consul schreef tijdens de eerste reclamatien van het Amerikaansche gouvernement: »Ik verzoek den burger Talleyrand, mij verslag te doen nopens de in deze nota's vervatte onderwerpen, vooral het tweede (namelijk de schuldvordering van Amerika); hier geldt geen onvermogen; zijn wij schuldig, dan moeten wij betalen.»

De Heer Bignon heeft zich tegen het ontwerp uitgelaten. Hij beweerde vooreerst dat na de boodschap van den President, zoo de wettigheid eener schuld van Frankrijk aan de Vereenigde Staten erkend ware, het moeijelijk maar niettemin mogelijk zoude geweest zijn, de voorgestelde wet goed te stemmen: maar dat na de ontdekking der beweeggronden, die tot gemelde boodschap hebben aanleiding gegeven, de briefwisseling namelijk van den Amerikaanschen Minister te Parijs, eene zoodanige goedstemming onmogelijk was geworden.

De spreker erkent wel het beginsel der schuld, maar ontkent dat deze schuld 25 millioen zoude bedragen, alsmede dat Frankrijk, hetzij in eenen zedelijken of staatkundigen zin tot de algeheele betaling dezer som zoude verpligt zijn. Tot staving van eerstgenoemd punt deelde de Heer Bignon onderscheidene van het Amerikaansche gouvernement of van deszelfs onderhandelaar, de Heer Rives, uitgegane dokumenten mede, uit welke zoude blijken dat in 1822 de eisch der Vereenigde Staten niet verder ging dan 15 of 16 millioen, en dat gemelde onderhandelaar tenzelfden tijde erkende, dat van den anderen kant de schuldvordering van Frankrijk ten laste van Noord-Amerika ongeveer 3½ millioen bedroeg. Intusschen heeft men bij het traktaat laatstgenoemde som tot 1½ millioen verminderd en eerstgenoemde tot 25 millioen verhoogd. Voorts deed de Spreker nog opmerken dat toen er onder het keizerschap en de restauratie sprake van was, de schuldvordering der Vereenigde Staten voor eene zekere som te erkennen, men er nimmer aan dacht om het voordeel op te geven van art. 3 van het traktaat, waarbij Frankrijk in 1803 Louisiana aan de Vereenigde Staten heeft afgestaan. Dit artikel bevatte beloften van groote handelsvoordeelen welke slechts ten deele vervuld zijn geworden. Onder de restauratie bewilligde Prins Polignac in het hervatten der onderhandelingen niet dan na op nieuw de regten van Frankrijk op een eeuwigdurend handelsprivilegie met Louisiana te hebben doen erkennen. En het tegenwoordige ministerie heeft, volgens den Heer Bignon, niet alleen dit privilegie opgegeven, het heeft nog daarenboven afgezien van de schadevergoeding, waarop het, wegens eene vijftienjarige schending van art. 3 regt had, vermits het, in ruiling tegen het afzien van dit dubbele regt, zich vergenoegd heeft met eene tijdelijke en onbeduidende vermindering op het regt van invoer der Fransche wijnen in de havens der Vereenigde Staten.

Nog herinnerde de Heer Bignon dat in 1831 in eene kommissie, met het onderzoek der zaak belast, vier van de zes leden de schadevergoeding op twaalf millioen, en twee op dertig millioen hadden bepaald. Het ministerie heeft dus het advies der minderheid gevolgd. In 1834 begrootte de Kommissie van de Kamer der Gedeputeerden het verlies der Amerikanen op eene zekere waarde van 21 millioen en op eene onzekere waarde van 3 millioen.

Het Fransche gouvernement, aan het bestuur der Vereenigde Staten niet dan voorwaardelijke beloften hebbende kunnen doen, is Frankrijk thans ook niet zedelijk verpligt tot de algeheele betaling der 25 millioen; zoodanig is het tweede punt der redevoering des sprekers. Ook in een staatkundig opzigt is Frankrijk daartoe niet verbonden, omdat de bedreigingen van oorlog der Vereenigde Staten jegens Frankrijk niet in allen ernst gemeend zijn, en omdat buitendien eene Fransche Kamer niet den schijn mag dragen van door vrees tot eenige stemming genoopt te zijn geworden. Dit zoude eene logenstraffing van hare geschiedenis zijn.

Uit al deze beweeggronden neemt de Heer Bignon aanleiding om een voorstel te doen, dat aller belangen zoude bevorderen. Ieder wil regt aan Amerika maar ook regt aan Frankrijk doen wedervaren, eene redelijke voldoening voor de Vereenigde Staten, maar waarin niets vernederends voor Frankrijk zoude gelegen zijn. Hij stelt namelijk voor het openen van een krediet van 12 millioen, om het gouvernement in staat te stellen met de Vereenigde Staten nopens het definitief quantum der schuldvordering in onderhandeling te treden.

— Men heeft hier tijdingen uit Algiers, welke zeer verontrustend luiden. Sedert den 21sten Maart werd te Belida en Bouffarick aanhoudend gevochten. De Franschen hebben gedurende die vele gevechten zwaar geleden, vermits zij gebrek kregen aan amunitie. Men heeft derhalve allerlei krijgsbehoefte, benevens alle misbare manschap naar het tooneel des oorlogs afgezonden. De stad is gelaten onder bescherming van de veteranen en de nationale garde.

Bij het vertrek der stoomboot hield de strijd nog aan.

Gedurende dezen aanval, waarvan de Hadjontes de kern uitmaakten, vertoonde zich een vijandelijk detachement aan de de van Sidi-Ferruch, en maakte zich meester van al het vee dat men vinden kon, zonder daarbij te onderzoeken of het Fransch dan wel Muzelmansch eigendom was.

De eigenaar van het landhuis Labaynar genaamd is in handen der Aarbieren gevallen, die dezen ongelukkigen het hoofd hebben afgeslagen en verder schandelijk verminkt. Men zeide, dat die aanranders welke uit het westen kwamen, hunne vrouwen en kinderen bij zich hadden.

Een brief, door eenen ambtenaar te Algies 24 uren later geschreven dan die, waarvan wij hierboven een uitreksel mededeelen, bevestigd niet slechts de voorgaande bijzonderheden, maar voegt er nog verzwarende bedenkingen bij.

De Arabieren vertoonen zich op al de punten waar wij vestingen bezitten. De kolonisten nemen de wijk naar het binnengedeelte der stad met al hetgeen zij van hunne tilbare have kunnen medevoeren. Er loopt een gerucht, dat de vijand voornemens is, na Mustapha en het legerkamp van Douera te hebben verstrooid, zijnen marsch tot aan Algiers voort te zetten. Men verzekert, dat deserteurs hun den weg wijzen.

Hunne onderneming zal echter bezwaarlijk gelukken; maar men ziet hieruit niettemin tot welk eene hoogte de gemoederen zijn verbitterd en tot welke stappen de zucht naar wraak kan drijven.

— Onze korrespondent levert ons nog de volgende latere berigten.

Heden wes het gerucht verspreidt, dat de Arabieren eenen aanval op het kampement van Douera hadden beproefd, die uit hoofde van het gebrek aan ammunite door onze troepen met de grootste moeite was afgeslagen. Generaal Repatel moet gekwets zijn geworden. De Maarschalk Clauzel heeft heden ochtend een vrij lang gesprek gehad met den Heer de Broglie, die hem bij zich had ontboden.

Drie ure: Er zijn tijdingen van nog verscher dagteekening ontvangen. Het schijnt dat onze troepen gedwongen zijn geworden op alle punten terug te trekken, en thans binnen Algiers volmaakt zijn geblokkeerd. Moge dit onwaar bevonden worden!

— Men schrijft uit Bayonne van 4 April als volgt:

Op last van Generaal Mina is aan alle bewoners van Navarra te kennen gegeven, dat, ingeval binnen den tijd van acht

dagen, alle jonge lieden, die ten behoeve van Don Carlos de wapenen hebben opgevat, niet in hunne haardsteden zijn wedergekeerd, hunne vaders, alsmede de overheden der verschillende gemeenten, zullen worden gearresteerd en van elke vijf derzelven een zal worden doodgeschoten; daarenboven zullen hunne woningen aan de vlam prijs gegeven worden. De overheden moeten, onder bedreiging van den dood, aan de naastbij zich bevindende kolonne der Christinos kennis geven van de nadering der Carlisten, hunne sterkte, den naam huns aanvoerders en den weg dien zij inslaan. Dezelfde straf zal worden toegepast op de Heelmeesters, Geneesheeren en Apothekers die de gekwetste carlisten mogten verzorgen.

In onderscheidene gemeenten worden nog andere Carlistische wervingen volvoerd dan die welke onlangs door Don Carlos waren uitgeschreven.

— Dezer dagen had te Parijs het volgende voorval van anders niet onaardige *escrocquerie* plaats. Een welgekleed persoon treedt bij eenen lekkeren bakker in, en bestelt dien 500 saucyzenbroodjes, welke hij zegt: »*voor zekere aardigheid*,» tegen des anderen daags 's morgens noodig te hebben; hij zal ze morgen zelf komen afhalen, en betaalt er den prijs van vooruit. Zich wel verzekerd hebbende van bij den bakker geene teleurstelling te ontmoeten, begeeft onze gelukzoeker zich des anderen morgens naar een kleedermakers-magazijn »*de Modes et Nouveauté*,» zoekt zich daar een kompleet elegant kostuum benevens eenige sieradiën uit, waarvoor hij tot den prijs van 350 Francs overeenkomt. Des kleermakers winkelbediende zal met het pak kleederen met hem mede komen, om ten zijnent er terstond het geld voor te ontvangen. Onder weg leidt hij den winkelbediende bij den bakker in, en zegt tot dezen: »*Vous compterez à Monsieur trois cents cinquante; je disposeras du restant dans le cours de la journée.*» Daarop neemt hij met vriendelijken zwier den bediende het pakje van den arm, en lang vóór de bakker van uit zijne bakkerij de kolossale mand met broodjes heeft naar boven gesjouwd en met den winkelbediende tot explicatie kan komen, heeft onze saucyzenliefhebber zich onzigtbaar gemaakt.

— In den *Reparateur de Lyon* leest men het volgende:

In 1819 verloor zekere Heer C. zijnen tweejarigen zoon, die, aan de huisdeur spelende, eensklaps verdwenen was, zonder dat men immer iets van dat kind hebbe kunnen vernemen. Weinige dagen geleden liet eene oude behoeftige vrouw, haar einde voelende naderen, den Vikaris harer gemeente tot zich roepen, en verklaarde in hare biecht, dat zij, om met te beter gevolg haar beroep van bedelares te kunnen uitoefenen, eertijds een kind gestolen had. Zij gaf eene duidelijke opgave van dag, uur, omstandigheden en van de toenmalige kleeding des kinds, en toonde den Vikaris eenen nu achttienjarigen jongeling, die aandachtig naar het verhaal der stervende stond te luisteren. De Vikaris spoorde den Heer C., die in dien tusschentijd naar elders was gaan wonen, met moeite op, en had het geluk in zijne armen terug te voeren eenen zoon, dien hij zoo lang beweend had, en die thans geheel bedekt was met rampzalige kleederen van den bedelaarsstand, tot welken de verfoeijelijke baatzucht eener wreede redeloosheid hem gedurende de schoonste jaren zijns levens had verwezen.

— De *Constitutionnel* van Loir-et-Cher (Blois) verhaalt het volgende: Voor eenige dagen heeft te Averdon een zonderling geval plaats gehad. Een hoefsmid heeft nameiijk getracht zijne vrouw de tong uit den mond te rukken. Tot dat einde had hij zich met haar opgesloten, als wanneer hij vruchtelooze pogingen aanwendde om met zijne vinger de vrouw het spraaklid uit de keel te scheuren; dit hem niet gelukkende trachtte hij met behulp van een scheermes zijn doel te bereiken, doch de vrouw wist hem dit moordtuig uit de hand te wringen en hetzelve ten venster uit te werpen. De op het noodgeschrei der vrouw toegeschoten buren grepen den man en sloten hem voorloopig in eenen kelder. Toen de Politie kwam om hem over te nemen was hij ontvlugt; men spoort hem thans op. Het rampzalige voorwerp van deze onzinnige behandeling is zeer lijdende.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 12 April.

De Engelsche Dagbladen berigten van New-York dd. 17 Maart:

Het Fregat der Vereenigde Staten *Constitution* is den 15den naar Frankrijk onder zeil gegaan. Het heeft in last om, wanneer de Kamer der gedeputeerden de schadevergoeding mogt weigeren, den Heer Livingston aan boord te nemen. Dit fregat zal waarschijnlijk deszelfs bestemming bereiken omstreeks het tijdstip waarop de Kamer een besluit zal hebben genomen. De beslechting van dit vraagstuk, waarvan de oorlog of de vrede met Frankrijk afhangt, houdt alle gemoederen bezig.

De jl. winter is de strengste geweest die bij menschen-geheugen is beleefd. De stad Charleston was niettegenstaande hare zuidelijke ligging, tot op 5 Maart met sneeuw overdekt gebleven. In Florida is men voor de Oranje- en Vijgeboomen beducht.

Te New-York zijn ernstige onlusten uitgebarsten. De protestantsche associatie was vereenigd om over de volgende kwestie te beraadslagen: Is het catholicismus bestaanbaar met de burgerlijke vrijheid? De Katholijken namen daaruit ergernis, drongen tot in het lokaal door, vielen de vergaderde personen te lijf en dwongen hen te vlugten. Daarop begon het werk der vernieling: alles werd aan stukken geslagen, en daar de geweldenaars geenen weêrstand ontmoetteden, konden zij op hun gemak en veilig aftrekken.

Duitschland.

FRANKFORT, den 13 April

De *Augsb. Allg. Zeitung* meldt uit Napels van 18 Maart het volgende:

In den avond van 13 dezer verkondigde eene geweldige schudding van den Vesuvius nieuwe uitbarstingen. Er opende zich wederom een krater, waaruit rook en asch opstegen. Den 14 was de omtrek van den nieuw gevormden krater door veelkleurige vlammen verlicht. Deze losbarsting ging vergezeld van een dof gedruisch, gelijk aan dat van eene opgeruide zee, en van herhaalde schuddingen van den berg. In het binnengedeelte van den ouden krater ontstonden twee nieuwe scheuren, uit welke veelkleurige rookwolken zich verhieven. Den volgenden dag werden uit verscheiden kleine kraters, die bij de laatste eruptie in de maand Augustus waren ontstaan, vulkanische stoffen opgeworpen en uit den grooten krater viel een aschregen neder, waaraan insgelijks onderscheiden kleurschakeringen werden opgemerkt.

Brieven van reizigers beschrijven de uitbarsting van den Vesuvius op 13 en 14 Maart als een prachtig schouwspel. Bij Resina waren in den namiddag des eerstgenoemden dags de bronnen opgedroogd, en in den avond gevoelde men eenen hevigen schok, die den Vesuvius en den Monte Somma tot in derzelver grondvesten scheen te doen schudden. De daarop volgende uitbarstingen hadden nog geene schade aangerigt, omdat tot dus verre geene lavastroomen waren uitgevloeid en de uitgebraakte steenen en asch meerendeels in den krater waren teruggevallen. Men merkt intusschen deze ligte uitbarstingen slechts als voorloopers van grootere verschijnselen aan, en vele nieuwsgierigen begeven zich in die verwachting naar den omtrek des bergs.

— Te Berlijn is dezer dagen een nieuw geval gebeurd, waaruit de noodzakelijkheid van lijkhuizen blijkt. Eene dienstmeid verstikte door kolendamp, en reeds wilde men de ongelukkige begraven, toen, terwijl haar broeder nog eens in de kist zag, hare bleeke wangen rood werden. Men legde haar op een bed, en bij voortdurende geringe levensteekenen lag zij nog tien dagen. Eindelijk volgde er eene bloedstorting en de dood, waarop men ze opende en begroef. Voorbeelden van deze soort zijn tegenwoordig niet zeldzaam, en misschien zullen deze en dergelijke voorvallen eindelijk te weeg brengen, dat de raad van den menschlievenden Dr. Hufeland worde gevolgd, om overal lijkhuizen op te rigten, waar alle noodige hulp en voorzieningen gereed zijn.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 5 dezer, het Schip *de Jonkvrouw Maria*, Kapt. J. K. DE WIJK, van *Amsterdam*, hebbende 42 dagen reis: Passagier: den Heer PETER FREDRIK ANDRÉ.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Trafalgar*, Kapt. WM. CHAMBRER, van de *Coronie*.

Den 6, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, Kapt. Luit. J. P. MULLER, van *Curaçao*, *St. Eustatius* en *St. Martin*.

Den 7, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. L. CENTER, van *Wilmington*.

Idem, de Nd. Am. Brik *Spartan*, Kapt. R. G. STAMWOOD, van *Boston*.

UITGEKLAARD.

Den 6, het Schip *Catharina Anna Helena*, Kapt. P. H. BOS, naar *Amsterdam*; lading: 393 vaten Suiker, 2 balen heele- en 4 dito gebroke Koffij, en 43 balen schoone Katoen.

IN *TEXEL* GEARRIVEERD:

Den 14 April, het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. STEENVELD. — Idem, het Schip *Vrouw Catharina*, Kapt. T. LANGE.

IN *HELVOETSLUIS* GEARRIVEERD:

Den 15 April, het Schip *de Noord*, Kapt. J. A. WEIJERBUSCH.

IN *MIDDELBURG* GEARRIVEERD:

Den 13 April, het Schip *Agenoria*, Kapt. W. VAN DER KOLFF; allen van hier.

SCHEPEN IN LADING NAAR HERWAARTS:

(Sedert onze laatste aankondiging.)

Het Schip *Clasina Adriana*, Kapt. J. ANDRESEN. — *de Prins der Nederlanden*, Kapt. J. HILBRANDS. — *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.